

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 22/11/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 93

Tổ sư dạy chúng ta: “**Chỉ thành cảm thông**”. Tổ Ân Quang dạy chúng ta: “*Niệm Phật phương năng tiêu túc nghiệp, kiệt thành tự khả chuyển phàm tâm*”. Chúng ta chân thành niệm Phật thì nhất định có thể tiêu được tội nghiệp. Trong quá khứ, chúng ta đã tạo nhiều tội nghiệp nên cuộc sống ta gặp nhiều chướng ngại, chúng ta muốn chuyển nghiệp thì chúng ta phải dụng tâm chân thành. Những chúng sanh nhỏ bé cũng biết kính trọng, không làm phiền người có đức hạnh vậy thì Quý Thần càng kính trọng người có đức hạnh hơn. Người có đức hạnh là người có tâm rộng lớn, vì người lo nghĩ. Chúng ta không chuyển được hoàn cảnh thì chúng ta phải quán sát lại sự dụng tâm của chúng ta.

Ngày trước, khi tôi đi dạy học ở Vũng Tàu, con đường từ nhà tôi đến Vũng Tàu bị hư hỏng nghiêm trọng, hầu như ngày nào cũng có tai nạn giao thông, tôi đi bằng xe máy, từ sáng sớm đến lúc tối muộn nên mọi người đều lo lắng. Tôi nói với mọi người: “*Mọi người yên tâm, oan gia trái chủ có thể lấy chân, tay nhưng sẽ không dám lấy mạng của tôi đâu, vì tôi dạy học bằng tâm chân thành*”. Hòa Thượng nói: “**Hoàn cảnh là do chính chúng ta tạo**”. Cảnh tốt hay cảnh xấu đều do cách chúng ta dụng tâm. Chúng ta dụng tâm sai thì hoàn cảnh liền chuyển xấu, chúng ta dụng tâm xấu thì hoàn cảnh tốt cũng sẽ chuyển thành xấu. Người xưa nói: “**Cảnh tùy tâm chuyển**”. Tâm chúng ta chưa chuyển được cảnh là do chúng ta dụng tâm sai. Nếu chúng ta không dụng tâm để chuyển cảnh, chúng ta để cảnh ngày càng xấu thì đến khi chúng ta muốn chuyển cảnh, chúng ta cũng không chuyển được.

Trước đây, có một người học trò đi theo tôi, sau đó, người học trò đó vướng vào tình ái, hôn nhân của anh gặp vấn đề nên hiện tại anh khổ không nói nên lời. Hai vợ chồng anh muốn ly hôn nhưng chưa thể ly hôn vì hai vợ chồng còn có chung một ngôi nhà, một đứa con. Hôm qua, tôi dặn một người học trò đến nói với người đó, khi nào người học trò đó cảm thấy khổ không thể thoát được thì đến gặp tôi, tôi có thể giúp. Tôi sẽ khuyên họ buông bỏ, không dính mắc vào bất cứ thứ gì, dùng thân để hy sinh phụng hiến, lợi ích cho chúng sanh, cho cộng đồng. Khổ là do chính chúng ta tự nhận lấy nếu không có người giúp chúng ta khai thông thì chúng ta không thể thoát ra. Người xưa nói: “*Nam nhi chí khí tại muôn phương*”. Chúng ta dính mắc vào nhà cửa, con cái thì chúng ta sẽ rất khổ. Nếu người đó chịu buông bỏ thì sau khoảng 6 tháng đến 1 năm, họ sẽ có được niềm vui. Cảnh tùy tâm chuyển, nếu tâm chúng ta không chuyển thì cảnh không thể chuyển. Hằng ngày, chúng ta phải phản tỉnh, khởi tâm động niệm, hành động

tạo tác của chính mình, hoàn cảnh mà chúng ta đang gặp phải là do nguyên nhân gì. Hòa Thượng nói: **“Tâm Ma mới bị Ma ám”**. Nếu tâm chúng ta **“chính đại quang minh”** thì Ma chỉ dám đứng từ xa nhìn chúng ta.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, con nghe Hòa Thượng giảng Kinh, Ngài có nhắc đến âm nhạc và nghệ thuật của Phật giáo, quan hệ của nghệ thuật và vũ đạo cũng giống như cá với nước, làm thế nào để có thể phát triển vũ đạo của Phật giáo? Con đã theo đuổi sự nghiệp này hơn 40 năm, con rất quan tâm đến tương lai nghệ thuật vũ đạo của Phật giáo!”*. Phật giáo không thể khô cứng ở một hình thức mà phải có thể vận dụng các hình thức ca múa, kịch nghệ. Nếu chúng ta luôn khuyên người niệm Phật, ăn chay, tụng Kinh thì nhiều người sẽ khó tiếp nhận.

Hòa Thượng nói: **“Cách nghĩ của bạn rất tốt, ở trong khía cạnh này, nhân tài của Phật giáo so với Thiên Chúa giáo, Ki-tô giáo rất ít. Phật pháp rất xem trọng âm nhạc, ca vũ thế nhưng 200, 300 năm gần đây, Phật giáo không có nhân tài về nghệ thuật xuất hiện. Ở thời kỳ cuối triều nhà Minh đầu nhà Thanh, có một vị Pháp sư viết ra kịch bản là “Quy Nguyên Cảnh”, đó là bình kịch, nội dung là nói về câu chuyện của ba vị Tổ Sư, Đại Sư Huệ Viễn, Đại Sư Diên Thọ và Đại sư Liên Trì, kịch bản viết rất hay cho nên đã giúp Phật pháp được nhiều người biết đến. Hiện tại, khoa học kỹ thuật phát triển, chúng ta hy vọng có thể mang Phật pháp chuyển thành phim truyền hình dài tập. Chúng ta hy vọng sẽ có người nỗ lực trên phương diện này, việc này sẽ giúp ảnh hưởng đến nhân tâm của tất cả mọi người”**.

Trong Thiên Chúa giáo có những bài hát Thánh Ca rất hay, mọi người dễ tiếp nhận, dễ đi vào nội tâm. Gần đây, bộ phim về cuộc đời Thích Ca Mâu Ni Phật đã độ được rất nhiều người, thông qua bộ phim, rất nhiều người hiểu về Phật pháp, thuộc những câu thoại trong bộ phim. Phật pháp làm thành phim truyền hình dài tập thì có thể ảnh hưởng đến rất nhiều chúng sanh. Chúng ta dùng cách này có thể tiếp dẫn những chúng sanh sơ cơ.

Khi tôi còn nhỏ, mỗi lần đi chùa khi nhìn thấy **“Thập Điện Diêm Vương”** là tôi **“thất kinh hồn vía”**, hằng ngày, tôi vẫn nói dối, vẫn ăn trộm trái cây của mọi người nên tôi sợ bị Ngưu Đầu, Mã Diện phạt. Khi tôi đọc những lời thuyết minh trên **“Thập Điện Diêm Vương”**, tôi có ấn tượng sâu sắc, thậm chí, buổi tối tôi mơ thấy mặt quỷ. Từ nội dung trên **“Kinh Địa Tạng”**, Cư sĩ Giang Dật Tử đã vẽ ra cảnh Địa ngục với hơn 1000 nhân vật, việc này nhắc nhở một cách sâu sắc tất cả mọi người.

Hòa Thượng nói: **“Ngoài việc làm nghệ thuật thì cũng phải chú ý đến việc tu dưỡng Phật pháp. Nếu như chúng ta không hạ công phu tu tập Phật pháp thì các môn nghệ thuật chỉ có hình thái nhưng không có nội dung vậy thì chúng ta không thể giáo hóa chúng sanh”**. Chúng ta làm nghệ thuật tốt nhưng trong tâm không có sự tu dưỡng Phật pháp thì chúng ta không thể giáo hóa chúng sanh. Những người cộng tác với tôi, tôi đều

thường xuyên nhắc nhở họ về việc này, chúng ta phải dụng tâm Phật, nếu chúng ta dụng tâm truy cầu danh lợi thì việc làm của chúng ta không thể giáo hóa chúng sanh.

Gần đây, có người nói với tôi, có một người vừa dịch xong một bản dịch, tôi chưa đọc bản dịch đó nhưng tôi nói, tâm thái của người dịch không đạt thì sản phẩm của họ sẽ không đạt. Tôi nhắc mọi người tập trung tự dịch bản dịch của mình sau đó sẽ lồng tiếng, không dùng bản dịch của người đó. Chúng ta làm nghệ thuật đạt đến đỉnh cao nhưng chúng ta không làm bằng tâm chân thành thì không thể cảm hóa được chúng sanh. Chúng ta tổ chức các sự kiện, mọi người cảm vì chúng ta làm bằng tâm chân thành. Gần đây, người của chúng ta làm một cái mái che cho sân trường, những người xung quanh đó nói, những người thợ này rất có tâm, họ muốn chúng ta nhận công trình làm giúp họ. Chúng ta không dụng tâm chân thành thì chúng ta không thể cảm hóa được người.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, ngày thứ 7, Chủ nhật chúng con tinh tấn niệm Phật nhưng chúng con không đủ hơi nên ban đầu chúng con niệm lớn nhưng sau đó, chúng con bị đứt hơi nên chúng con chuyển sang niệm thầm, như vậy có đúng pháp không?”*

Phật không bảo chúng ta phải niệm to để Phật nghe. Chúng ta niệm phù hợp với cơ địa, chúng ta niệm Phật mà chúng ta có sự an lạc là được.

Hòa Thượng nói: ***“Niệm Phật quan trọng nhất là trong tâm của bạn có Phật, Phật hiệu không gián đoạn. Tùy theo cơ địa, sức khỏe mà chúng ta chọn phương pháp niệm nhanh, chậm hay niệm thầm”***.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, khi đến đạo tràng nghe giảng Kinh thì sẽ lãng phí điện, nước của thường trụ như vậy thì sẽ mang tội, con phản tỉnh về việc này và dùng tiền để cúng dường lại cho đạo tràng, như vậy thì con có thể tránh được tội hay không?”*

Người hỏi câu này có rất nhiều sự phân biệt, chấp trước, đạo tràng hoan nghênh chúng sanh đến niệm Phật, nghe Kinh, lễ Phật, chúng ta tùy tiện sử dụng điện nước ở đạo tràng hay ở nhà thì chúng ta cũng có tội. Mùa hè, có người không muốn tốn điện bật điều hòa nên họ vào siêu thị ngồi, đây cũng là tâm trộm cắp. Nếu chúng ta vào siêu thị trốn nóng thì chúng ta cũng nên mua đồ để siêu thị có lợi nhuận. Chúng ta vào siêu thị đông người thì điều hòa sẽ phải hoạt động với công suất lớn, siêu thị sẽ bị hao tổn tiền bạc còn chúng ta hao tổn phước báu.

Tôi thường nói: *“Thứ gì chúng ta lấy mà chúng ta không phải trả bằng tiền thì chúng ta phải trả bằng phước báu trong chính sinh mạng của mình. Chúng ta làm mà chúng ta không nhận bằng tiền thì chúng ta nhất định sẽ nhận bằng phước báu”*. Chúng ta đến đạo tràng mà chúng ta tùy tiện hưởng dụng thì chúng ta đã có tâm trộm. Đạo tràng là của chung, của thập phương chúng sanh. Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta lấy tiền***

của một người thì bạn nợ một người, bạn lấy tiền của quốc gia thì bạn nợ tiền của tất cả người dân trong quốc gia đó”.

Hằng ngày, chúng ta rất dễ phạm phải tội trộm cắp và tội nói dối mà chúng ta không nhận ra. Thí dụ, chúng ta để xe miễn phí ở siêu thị, sau đó, chúng ta đi chỗ khác chơi, siêu thị phải trả rất nhiều tiền để khách hàng có chỗ gửi xe, chúng ta làm như vậy là chúng ta đã phạm phải tội trộm cắp. Nếu chúng ta trả tiền điện nước nhưng sau đó chúng ta dùng hoang phí thì chúng ta vẫn có lỗi, điều quan trọng là chúng ta phải giữ thói quen tiết kiệm. Ở những nơi sinh hoạt chung như chùa, đạo tràng, nơi công cộng, chúng ta phải nhắc nhở mọi người cùng tiết kiệm. Chúng ta không nhắc nhở người nhưng khi nhìn thấy người khác lãng phí thì chúng ta mắng họ, chúng ta nói họ sẽ đọa Địa ngục thì chúng ta đã sai. Con người luôn có tâm tham, khi mọi người vừa bước vào chùa, mọi người không dùng tâm chân thành, cung kính lễ Phật, dùng tâm thanh tịnh tiếp nhận Phật pháp mà muốn tìm nơi có điều hòa mát để ngồi, đây là tâm muốn chiếm tiện nghi.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta bỏ tiền ra chúng ta cũng không tùy tiện sử dụng”.*** Chúng ta phải nuôi dưỡng tâm tiết kiệm, dùng vừa đủ. Chúng ta phát tâm cúng dường để phục vụ đại chúng là việc rất tốt, chúng ta cúng dường nhưng chúng ta cũng không tùy tiện sử dụng.

Tôi lắp đặt một máy làm đậu ở chùa Phúc Long, mọi người không dám nhận đậu vì cho rằng đậu đó của chùa nhưng khi tôi mang đậu từ Sơn Tây lên tặng thì mọi người đều nhận. Mọi người không dám nhận đồ của chùa là do mọi người có tâm phân biệt, chấp trước, đây không phải là tâm cung kính. Những thứ gì của chung, của đoàn thể thì chúng ta phải hết sức tiết kiệm, chúng ta đáng được hưởng dụng chúng ta cũng không tùy tiện hưởng dụng. Thí dụ, ở cơ quan, chúng ta có phòng riêng, chúng ta được sử dụng điện nước thoải mái, nếu chúng ta dùng những thứ này để phục vụ cho công việc thì không sao, nếu chúng ta dùng vào mục đích riêng thì chúng ta sẽ nợ mọi người. Tôi biết, có người được ngồi làm việc ở phòng riêng nhưng chưa bao giờ họ mở máy lạnh, mọi người đến để ký giấy tờ đều phải nhanh chóng rời đi vì phòng của họ quá nóng. Đây là họ biết tiếc phước. Chúng ta đáng được hưởng nhưng chúng ta không hưởng mà chúng ta dành phước cho người khác. Nếu các đoàn thể có những người như vậy thì Quốc gia chúng ta sẽ ngày càng giàu mạnh.

Trước đây, khi Ngài Lý Bình Nam lấy một phong bì của cơ quan, Ngài cũng đến thưa với sếp, Ngài nói với sếp rằng: ***“Nếu tôi không xin thì tôi là người ăn cắp!”.*** Thánh Hiền dạy: ***“Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thụ”.*** Vật không phải của mình thì chúng ta không được lấy.

Hằng ngày, chúng ta vẫn đang phạm phải những chuẩn mực Phật và Thánh Hiền dạy nên chúng ta tu hành không có lực. Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta vẫn thường xuyên phạm tội nói dối, trộm cắp mà chúng ta không nhận ra”.*** Chúng ta đến đạo tràng nghe

Kinh, nghe pháp thì chúng ta phải tận dụng thời gian đó để nghe Kinh, nghe pháp, chúng ta chỉ dùng điện, nước một cách vừa đủ, không lãng phí. Có những người sợ ăn ở chùa vì họ cho rằng đó là ăn của Tam Bảo nhưng khi đến cơ quan, họ lại lãng phí, làm tổn hại tiền của quốc gia. Hòa Thượng nói: “**Chúng ta phải nuôi dưỡng thói quen tiết kiệm**”. Chúng ta chỉ cần dùng vừa đủ là được. Chúng ta đến chùa, nếu mọi người đã làm thức ăn mà chúng ta không ăn thì thức ăn đó sẽ lãng phí. Điều quan trọng là chúng ta không có tâm “*tự tư tự lợi*”, tâm chiếm hữu.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!